

Úvodní projev primátora hl. m. Prahy doc. MUDr. Bohuslava Svobody, CSc.

Vážené dámy, vážení pánové,

deset let existence Společnosti Petra Parléře je jistě důvodem k rekapitulaci, k ohlédnutí nazpět a zamyšlení nad dosavadními úspěchy i pády.

Uplynulo jedno století od doby, kdy v českém prostředí začaly výrazněji rezonovat myšlenky vídeňské uměleckohistorické školy, jejichž jádrem byl důraz na ochranu architektonických památek. Přínosem myšlení mužů, jako byli Franz Wickhoff nebo jeho český žák Max Dvořák, bylo především odmítnutí historizujícího purismu, funkční využití dochovaných uměleckých forem a hlavně myšlení v kontextu. Nikoli pouze v kontextu dobovém, ale především v kontextu dalšího nutného rozvoje stávajících urbanistických celků. O organickém a funkčním propojení starého s novým, právě se rodícím.

V českém prostředí to byl především Zdeněk Wirth, kdo začal už před Velkou válkou důsledněji uvažovat o ochraně a zároveň i dalším urbanistickém rozvoji městských celků. Kladl důraz na péči nejen o jednotlivé budovy, ale o jejich zachování v kontextu architektonického záměru. A dokázal tuto péči přenést i mimo Prahu.

V mnohém ovšem Wirth neuspěl, především kvůli nemožnosti prosadit průchodnou, konsenzuální podobu zákona o památkové péči, tedy takového zákona, který by dokázal vyvážit nároky památkářů i stavařů. Problém, s nímž se tuším členové Společnosti Petra Parléře potýkají dnes a denně.

Věřím, že konference, kterou mám tu čest dnes spoluzahájit, poskytne v tomto směru mnohé zajímavé podněty nejen k zamyšlení, ale třeba i k uskutečnění.

Přeji organizátorům i přednášejícím i do budoucna mnoho zdaru a děkuji za pozornost.